

Autopech in stortbui, redder in watersnood

Mijn vriend had een mooie auto, een donkerrode Nissan. Had hij gekocht van zijn spaarcenten en hij was er trots op.

Ikzelf ging in die tijd naar mijn werk met de bus. Dat was praktisch en goedkoop, want als secretaresse verdiende ik nog niet erg veel.

Op een dag in het najaar, mijn vriend hoefde niet naar zijn werk, mocht ik zijn auto lenen. Heel fijn, want het zou die dag flink gaan regenen. Dan hoefde ik de afstand tussen bushalte en ingang van het kantoor niet door de regen te lopen met mijn mooie jasje, tasje en hakjes. Op de heenweg spetterde het al een beetje.

Maar 's middags op weg naar huis, terwijl het al donker werd, viel er een enorme regenbui. Het bliksemde en donderde. Door het geraas van de stortbui kon ik zelfs de radio niet verstaan. De ruitenwissers hadden moeite met de waterval van regen. De lampen van auto's en lantaarnpalen schitterden als sterren op het kleurenscherm dat mijn voorruit geworden was.

Op de provinciale weg was druk. Voor een van de eerste verkeerslichten stopte mijn auto ermee. Ik herstартte hem, trok een stukje op, maar motor hield er weer mee op en daar stond ik, in de auto van mijn vriend, midden op de weg. In een kletsende stortregen. Wat nu? Ik was bang van de bliksem. Dus uitstappen was geen optie. Bovendien had ik niet eens de kracht om de auto in mijn eentje naar de kant duwen. Maar ik kon de auto hier niet midden op de weg laten staan en wachten op botsingen van achterop komend verkeer. De ANWB zou er uren over doen om hier te komen. Besluiteloos zat ik peentjes te zweten en knaagde al mijn nagels stuk.

Een heel rijtje auto's passeerde mij in slalom, tot er na verloop van tijd eentje voor mijn auto stil hield, stukje achteruit reed, en er iemand uitstapte. Een man van rond de 30 draafde gebogen onder de regen op mij af terwijl hij de kraag van zijn jas vasthield om te voorkomen dat er water in sijpelde. Het elektrische raam van de auto kreeg ik gelukkig wel omlaag.

"Wat is er aan de hand?" vroeg hij. Een aardige man, leek mij, leuk ook wel. "Hij is ermee gestopt", zei ik. "Geen idee waarom." Beetje domme voor de hand liggende constatering, bedacht ik me tegelijkertijd. Maar het was echt alles wat ik er over kon zeggen.

"Ik trek je wel op", riep hij, alsof dat iets was wat dat deze hoffelijke meneer iedere dag deed. Hij snelde terug naar de achterbak van zijn glanzende zwarte BMW, haalde er een sleepkabel uit en bond die vliegensvlug aan beide auto's, ergens onder de wederzijdse bumpers. Terwijl de regen op zijn hoofd spatte en de rug van zijn regenjas drijfnat werd.

Ik had hier geen ervaring mee. Met slepen. Maar omdat het zo hard regende en die man al weer terug in zijn auto sprong, kon ik niet vragen hoe dit eigenlijk moest, opgetrokken worden.

Ik zette de versnelling in zijn 'vrij' en het slepen begon. De ruitenwissers stonden op de hoogste stand en daar gingen we. Het touw kwam strak te staan en de auto van mijn nieuwe hulpvaardige vriend kwam in beweging. De mijne rolde er achter aan.

Maar de motor van mijn auto deed niets. Na zo'n 500 meter manoeuvreerde de BMW vóór de mijne naar een parkeerhaven aan de rechterkant van de weg. Dat ging vrij langzaam, ik volgde met de Nissan, remde en stopte netjes achter hem.

Mijn ridder stapte weer uit. Weer haastte hij zich naar mij toe, gebogen en kraag vasthoudend. Ik deed het raam weer omlaag. "Je moet hem wel in de versnelling zetten!" riep hij. Zijn haar plakte nu

op zijn voorhoofd, druppels regen liepen over zijn gezicht, er hingen druppels aan zijn neus. De schouders van zijn jas waren doorweekt.

Ik zat lekker droog en schaamde me. Wat moest ik anders? Uitstappen op mijn hakjes en met veel te dunne jas? Ik kon deze natte meneer ook niet helpen.

Tweede poging dus. Ik zette de auto nu in de eerste versnelling. De sleutel zat nog steeds in het slot – en ik vroeg mij af of ik misschien moest proberen te starten onderweg. Maar dat kon ik ook niet vragen want die man was al weer in zijn auto gehopt.

De tweede poging slaagde. Ik had de sleutel niet hoeven om te draaien, want de motor startte zichzelf. Ik vond het op een zeker moment ook verstandig om door te schakelen. Ik zwaaide naar mijn redder om te signaleren dat de auto het deed. Maar door al die regen zag hij me niet. Ik knipperde met de lichten. In ieder geval konden we hier niet stoppen. Dus we moesten door naar het volgende verkeerslicht.

Het volgende verkeerslicht kwam in beeld. Het ging op oranje. Ik remde vast, want hier zouden we vast wel stoppen. Maar de BMW-chauffeur had kennelijk een ander idee. Hij had misschien niet door dat mijn auto het al deed. Of hij was het gewend om bij oranje juist gas te geven. Ik was intussen niet nat van de regen, maar de condens in de auto, en van het zweet, want ik transpireerde enorm.

Afin, de man in de BMW gaf dus juist gas terwijl ik remde, en de kabel tussen onze auto's werd langer, hij rekte helemaal uit. Waarna ik verschrikt de rem los liet. Waarna mijn auto met een enorme vaart op de auto van de man afreed en er tegenaan botste. Waardoor de BMW vooruitschoot en ik van schrik weer remde, wij samen door rood reden, de kabel weer als een elastiek uitrekte, ik de rem weer losliet en weer met mijn Nissan tegen de BMW ketste. Dit tafereel herhaalde zich zeker nog twee keer. Ik zag deuken in de bumper van de auto van de attentste chauffeur van Nederland vóór mij.

Honderd meter voorbij het verkeerslicht stuurde hij zijn auto de berm in. Ik remde gelukkig niet te vroeg en stond ook stil, achter de zijne.

Hij sprong weer uit de auto, keek mij niet aan, haalde de kabel los van beide auto's. Smeet die met een zwaai in zijn kofferbak, hij was nu helemaal doorweekt, en zeker met soppende schoenen sprong hij weer in zijn auto. Hij smeet de deur dicht.

Ik opende mijn raam, nòg stapte ik niet uit, want nee, het regende nog steeds heel hard, en ik riep, "bedankt!". Ik wist ook niets anders te roepen, hij kon me toch niet horen. Hij zette zijn richtingaanwijzer naar links en spurtte met een modderstraal uit de berm weg.

Ik was perplex, zat te zweten als een postpaard en bedacht me nog net op tijd dat ik niets van die man wist. Zijn naam niet, zijn kenteken niet. Want ik moest hem toch bedanken en de schade vergoeden.

Ik kon niet gelijk invoegen maar met kunst en vliegwerk lukte me om achter zijn auto te gaan rijden.... Omdat ik tijdens het rijden niet kon gaan schrijven, las ik het kenteken hardop voor en herhaalde het voor mezelf nog een aantal keer hardop.

Een kwartier later was ik thuis. De regen was intussen gestopt. Ikzelf was nog steeds rood aangelopen en bezweet. Aan Mijn vriend, die in de keuken stond, begon ik direct te vertellen wat mij was overkomen. Mijn vriend vond dat ik een enorme oen was geweest omdat ik niet had geweten hoe je je auto laat slepen.

Hij liep gelijk naar buiten om de bumper van zijn dure Nissan te controleren op schade. Ik hobbelde er achter aan. De schade viel best mee. Het was in ieder geval geen vergelijk bij de deuken die ik in de bumper van de BMW had gezien.

“Je moet die kerel wel bedanken en zijn schade vergoeden”. Vond mijn vriend. Hoe heette hij? Wist ik niet. Maar ik heb zijn kenteken!.....riep ik nog..... maar .....ik was het vergeten.

Ik heb die hulpvaardige meneer, mijn redder in watersnood, dus nooit meer teruggezien. Mocht hij vandaag toevallig in het publiek zitten, dan wil ik hem graag alsnog bedanken en als dat nog kan, zijn schade van toen vergoeden.